

michal viewegh
BIOMANŽEL

Volné pokračování románu Biomanzželka

Druhé město

Michal Viewegh
Biomanžel
Druhé město

michal viewegh
BIOMANŽEL

© Michal Viewegh, 2015
© Design Petr Krejzek, ReDesign, 2015
© Foto Barbora Klimszová, 2015
© Druhé město – Martin Reiner, 2015

ISBN: 978-80-7227-370-6

Poděkování

Obvykle se dedikacím vyhýbám, ale tentokrát by to byl čirý nevděk. Musím proto na tomto místě poděkovat svým dcerám Míše, Sáře a Báře, bez jejichž podpory a lásky by se mi tento zdánlivě humoristický román, vznikající v dosud nejtěžším období mého života, psal ještě o poznání hůře, a dále Rudolfu Biermannovi, oběma svým bratrům Pepovi a Honzovi a jejich ženám Aleně a Janě, jakož i Martinu Reinerovi, bez jejichž obětavé přátelské pomoci by tato kniha patrně vůbec nevznikla — a vlastně i své bývalé manželce Veronice, o níž se v jistém smyslu dá říci skoro totéž...

Michal Viewegh

PROLOG

Jsem stařena. La Loba. Nejsem královna, kouzelnice ani amazonka; jsem dula. Tančím se životem i se smrtí. Jsem žena, která odhodila lodičky a nyní běhá s vlky. Poběžte se mnou, sestry moje, vezmu vás zpět na duševní území, která nám kdysi patřila.

Jak už mnohé z vás, milé čtenářky, víte, jsem od začátku pevně přesvědčena, že Mojžírovo manželství s Hedvikou bylo jen moderní soft verzí pradávného příběhu o Modrovousovi, který vraždí své ženy. Jistě jej znáte: nezkušená kráska se provdá za chlípné bohaté monstrum, které jí naoko poskytuje svobodu, ale ve skutečnosti zabíjí její přirozenou krásu, talent a nespoutanost... A jako by tohle všechno samo o sobě nestačilo, záhy po padesátce té cizoložné a věčně ožralé lidské zrůdě jménem Mojmír praskne aorta, takže si klidně zemře, zanechávajíc tak Hedviku, obě své dcery a v neposlední řadě i mě skoro bez prostředků, a ke všemu potom — pět minut po dvanácté a jaksi zcela nevyžádaně — zázračně ožije, jenže předchozí klinická smrt toho někdejšího mistra světa na dlouhé následující roky změní v neschopnou, ufnukanou trosku. Ve VIP pacienta.

Pohádka skončila.

V rámci objektivitu je ovšem třeba Mojžírovi přiznat, že způsob smrti, který si ten životem unavený československý donchuán a alkoholik — ano, skutečně je kvůli historické přesnosti nutno psát *československý*, neboť dávné federální klišé *prejásaný a prepitý* platí pro Mistra jaksi celoživotně; pouze by ještě bylo nutné doplnit *a pretrtkaný*, cha cha cha! (Pokud vám to použití slovenštiny připadá neorganické, či snad dokonce křečovitě, pak si, milé dámy, laskavě uvědomte, že Mojžírovův raketový vzestup započal už v roce 1990, tedy ještě před definitivním rozpadem federace, takže jde naopak o *ústrojnou a kreativní práci s jazykem díla*, jak o tom ve skvělé knize Jak napsat bestseller píše Celia Brayfieldová.) Kde jsem to skončila? Už vím: v rámci objektivitu je nutno přiznat, že způsob smrti, který si ten životem unavený federální kurevník a ožrala sám zvolil, nepostrádal jistou morbidní elegancí — byť to Mojžír nakonec jako obvykle celé zpackal a nedotáhl do konce... Cože, vy snad pochybujete, že by nejpopulárnější tuzemský spisovatel mohl chtít ze života odejít dobrovolně? Ale jistěže si tohle efektní úmrtí Mojžír vybral sám! A navíc po pečlivě předchozí úvaze! Nebo si snad vy naivkové myslíte, že prasklá aorta těsně po padesátých narozeninách, a navíc přímo za cílovou páskou pražského maratonu (to jest před desítkami fotoaparátů a televizních kamer a tisíci-covkami aplaudujících diváků) je opravdu jenom náhoda? Proč teda nezačal krváčet o deset minut dříve na téměř vyliďněném vltavském nábřeží nebo ještě předtím ve zcela prázdném Karlíně? Řeknu vám to:

Protože tam nebylo dost fotografií.

Protože tam nebylo dost čumilů.

Proto!

A protože tam nebyla Hedvika a děti. Protože tam nebyl jeho tchán, jehož černý kočár s unaveným koňským dvojspřezím

odnepaměti stával... Hádejte! No kde jinde než právě na Staroměstském náměstí, od rána až do hluboké noci zaplněném turisty unavenými z romantických procházek po Praze, a tedy ideálními kunčofty... Mojmírovův instinkt dramatika, jeho zbytečné ego a v neposlední řadě i jeho slabost pro kýčovitá melodramata mu zkrátka nedovolily zemřít bez diváků... Ne, náš celoživotní pozér, tenhle *Fučík maratonu* (cha!), se prokazatelně pokusil zesnout přímo před zraky tisícovek lidí, včetně již zmíněného tchána, manželky Hedviky a Sary a Bary, obou jeho sotva dospívajících holčiček. Jak bezohledné! A jak sobecké!

Ale hlavně to zcela zaplněné Staroměstské náměstí! Chybí už jen kat Mydlář a koš, do něhož pohůnci popravicího po krvavé exekuci vhodí Mistrovi celonárodně známou hlavu... Cha cha! I já musím uznat, že Mojmírovo načasování sebevraždy je skutečně geniální. Celé to má samozřejmě vypadat jako takzvaná *náhlá zdravotní příhoda* — to jest něco, co díky Mistrově vysoké životní pojistce zaplatí vdově a sirotkům zbytek hypotéky na dům v Sázavě — a ještě by nám pozůstalým (jak jsem to hned spočítala) dost zbylo...

Ale především to vskutku mistrovsky zvolené místo! Dokážete si snad představit efektnější exteriéry pro natáčení kýčovitého melodramatu?

Tahle Mojmírem geniálně zvolená lokace má parametry doslova hollywoodské! Jen si to představte: Mojmír z posledních sil probíhá Pařížskou ulicí, kde mu — jako všem závodníkům před ním i za ním — sportovně aplaudují tisíce poučených diváků, kteří dobře vědí, že není důležité vyhrát, ale zúčastnit se, a že dneska vlastně vyhráli všichni, to jest každý, kdo překonal sám sebe, a tak dále, bla bla bla — a mezi nimiž na Mistrovo výslovné přání nechybí ani Hedvika s dětmi a kupodivu (sport nesnáším!) ani moje stokilová maličkost. Cha! Po celou dobu té

nudné podívané si nedokážu uspokojivě odpovědět na otázku, proč někdo *dobrovolně* několik hodin sleduje hubené, hekající a ke všemu nechutně zpocené chlapy?

Zástup závodníků mířících ještě po čtyřech hodinách k cíli se zdá být nekonečný. Vítěz, oba další medailisté a s nimi i celé stovky běžců už jsou dávno ve sprše, nebo dokonce na večeri — a přesto se do cíle neustále potácejí další a další. Připadá mi, že čím později páni sportovci přibíhají, tím jsou unavenější. První zhruba dvacítká chlapů byla ještě vcelku fit, jako by se právě jen tak proběhli — ale o hodinu později už přibíhají jen samé trosky. Nemělo by to být obráceně? říkám si. Vítězové by přece logicky měli být nejunavenější, ne?

Ani přibíhající Mistr se k mé škodolibé radosti od těch vysílených chudáků ze zadní části pelotonu nijak neliší: rty má úplně suché a sotva vleče nohama, ale — jak jsem předpokládala — s falešnou hrdostí odmítá přejít do chůze. Jakmile si přihlouplý moderátor na vyvýšeném pódiu, který všechny přibíhající takzvané známé osobnosti bůhvíproč ohlašuje divákům jménem, přečte na Mojmírově nevкусném, brčálově zeleném dresu závodnické číslo a jakmile následně dle startovní listiny zjistí, že ta klopýtající zdechlina je sám velký Mistr (bez čísla by ho nepoznal, chi chi chi!), začne jeho jméno triumfálně vyvolávat, jako by nešlo o průměrného pisálka, nýbrž o příslušníka nejvyšší šlechty, přicházejícího právě na ples Ludvíka XVI. A slabomyslná většina diváků se k němu okamžitě přidá.

A pak se začnou dít věci.

Právě když se to trapně servilní skandování změní v neměnně podlézavý potlesk, Mistr nápadně zpomalí, přejde do chůze a potom se zcela zastaví. Viditelně zavravorá. Všichni diváci (kromě mě, to se rozumí) polekaně zašumí. Chléb a hry, pomyslí si. Mojmír je najednou úplně bledý. Zdá se, že chce cosi říct,

takže se okamžitě vyděsím, jakou narcistní hovadinu s Hedvikou, dětmi a všemi těmi lidmi kolem zase uslyšíme — ale z Mistrových úst tentokrát nevytryskne tradiční bonmot, nýbrž troška krve, cha cha! Nejde rozhodně o žádný krvavý gejzír, nýbrž o velmi chabý čůrek, nicméně své pochybné poslání splní i tak. Většina lidí — ovšemže včetně Hedviky a dětí — podle očekávání ihned neartikulovaně vykřikne a celým obecenstvem rychle prolétne dobře slyšitelná vlna vzrušeného úleku — jako když například tenista nečekaně pokazí klíčový úder a míček skončí v síti.

Mistr skončí na zemi.

„Miláčku?“ vykřikne Hedvika polekaně — a bohužel tak nahlas, že hned dva bulvární fotografové k nám okamžitě namíří dlouhé objektivy svých Canonů. Po pár cvaknutích však ta svá děla znovu otočí k národnímu bardovi na dlažbě (docela mě to zklame, trochu jsem doufala, že nás požádají, zda bychom si všechny nelehly na zem k Mistrovi a nezapózovaly jim pro společný rodinný snímek). Když Mojmír svým zkušeným okem zjistí, že je fotografován, poněkud teatrálně se rozkašle — a dokonce efektně vyplivne další krev.

Dokonalé načasování! pomyslím si.

Je mi už nyní naprosto jasné, že při pohledu na spisovatele chrlicího krev přesně na místě, kudy kráčely české dějiny, nezůstane oko suché... Kameramani všech přítomných televizních štábů si za kvílivých zvuků blížící se sanitky samozřejmě dobře uvědomují, jaký kapitál jim právě spadl do klína: záběry předčasného úmrtí literární celebrity v samém srdci stověžaté matičky Prahy ještě týž večer uvidí nejen celá Česká republika, ale i Slovensko, a možná i diváci v těch evropských zemích, do jejichž jazyků byly Mistrovy povrchní románky v minulosti přeloženy. Zároveň správně předpokládají, že díky detailním

švenkům přímo do obličeje umírajícího barda, ležícího v černo-
zeleném běžeckém úboru značky Adidas (ovšem s poněkud
tupým výrazem) na studené dlažbě nejslavnějšího českého ná-
městí vzroste nejen cena jejich reportáže, ale krátkodobě i cena
dotyčného spisovatele. Nebylo by to ostatně ve světě poprvé,
co nečekaná smrt literáta během jediné minuty udělala z jeho
podřadných románků naprosté bestsellery... A co teprve smrt
takto vizuálně efektní?!

Přestože tedy předpokládané příští příjmy z Mojžírových
knih každou vteřinou rostou, Hedvika pláče. Chápu to: její ne-
zištná, leč poněkud sentimentální duše je schopna ronit slzy
i nad tyranem... Já na rozdíl od ní cítím jen hlubokou vnitřní
radost. Letité okovy pukají — ale to Hedvika ještě neví. Její mysl
dosud zatemňuje iracionální smutek. Ještě nepochopila, že Moj-
žírova smrt není tragédií, nýbrž radostnou restitucí našich pra-
dávných duševních území. Ještě neví, že nad domnělou ztrátou
jasně převažují zisky. Poběž se mnou, sestro moje, vezmu tě do
míst, která nám kdysi patřila!

Už dlouho jsem nebyla tak šťastná.

Siréna sanitky je stále hlasitější a shromážděný dav se před je-
jím blikajícím majáčkem servilním způsobem rozestupuje. Vůz
brzdí, řidič a doktor uvážlivě vystupují, odstrkují čumily, otví-
rají zadní dvířka sanitky, vytahují pojízdná nosítka a pokládají
je na dlažbu — a hned poté na ně naučeným grifem přemístí
i Mistrovo bezvládné tělo. Cha! Saniťáci ho upínají do třmenů
a poté Mojžíra i s nosítky zdvihnou, přičemž se automaticky
vysunou kolečka vozíku, a přesně ve chvíli, kdy celý podvozek
dosáhne výšky spodní hrany nákladového prostoru, jej saniťák
bleskově zaaretuje a nosítka jediným pohybem rázně zasune
dovnitř (čistě pro vaši informaci: na gymnáziu jsem sice už od
prvního ročníku vynikala spíše v klasickém *vypravování*, ale

ani slohový útvar *popis* — jak se můžete nyní přesvědčit — mi nikdy nečinil větší potíže). V příštím okamžiku Mistr efektně otevře oči a jeho vyděšený pohled hledá Hedviku, která ovšem zrovna stojí na opačné straně vozu. Když pak namísto své choti spatří mě, hulvátsky se ušklíbne a jeho rty se pohnou.

„A sakra,“ hlesne.

Hedvika rychle přibíhá a staví se vedle mě, do Mistrova zorného pole.

„Copak, miláčku?“ říká rozzechvěle. „Co je? Co se děje?“

Mistr zavrtí hlavou.

„Sakra,“ zopakuje ochraptěle.

Nato ten buran zdvihne ruku a namíří na mě ukazováček.

„Už... jsem... v pekle!“ pronese přerývaně.

Potom se připitoměle zachechtá, ale hned nato se rozkašle a znovu začne chrlit krev. Dusí se a v jeho očích je zbabělý strach.

„Miláčku!“ vykřikne Hedvika poněkud teatrálně.

Doktor ji jemně odstrčí, usedá vedle Mojmíra a chystá se zadní dveře sanitky zavřít.

„Musíme jet,“ říká nám s vážnou tváří. „Vezeme ho do IKEMu.“

Zámek druhých dveří s bouchnutím zaklapne a sanitka s kvílením vyjíždí.

Najednou mi dojde, co tohle všechno znamená.

Je to zcela nepřehlédnutelné. Život povrchního humoristy právě skončil — a všechno to, co se teď děje, je jen přirozená součást Mojmírovy počínající reinkarnace.

Už ji potřeboval jako sůl.

„První vyhrání z kapsy vyhání,“ citovala jsem v minulosti Mistrovi snad tisíckrát — třeba když mi s tou svou typickou machistickou pýchou (nevšimli jste si mimochodem někdy, že slova *machistický* a *fašistický* znějí až podezřele podobně?) předváděl nové volvo, nově postavený venkovní krb, nová ratanová křesla na terasu (která byla tak nestoudně drahá, že jsem je okamžitě zatoužila tajně prodat a oněch šedesát tisíc obratem poslat našemu na dálku adoptovanému Tamilovi do Indie) nebo když Hedvice s tím svým samolibým úsměvem předával velkou obálku s potvrzením o právě zakoupeném (a jako ta křesla absurdně předraženém) *rodinném* zájezdu na Maledivy. Mě tam ovšem nikdy nevzal, jako bych snad do jejich rodiny nepatřila (a jako by navíc nevěděl, že ony malebné tichomořské atoly o rozloze většího fotbalového hřiště odjakživa přímo zbožňují a že pokud o Maledivách vysílají v televizi jakýkoli dokument, nikdy ho vynechám!). A neméně směšný býval, když svým přátelům i pouhým řadovým známým na potkání rozdával lístky na premiéry těch hloupých filmů, bůhvíproč natočených podle jeho plytkých knih — nebo když své takzvané kamarády obdarovával čerstvým výtiskem poslední knihy (a ještě ji těm v rozpacích tonoucím chudákům zcela nevyžádaně podepisoval a přitom se tvářil, jako by těmi dvěma kliky háky hodnotu toho pochybného dílka právě ztisícinásobil..).

Že by však v případě jeho domněle oslnivého úspěchu mohlo jít o výše zmíněné *první vyhrání*, to si náš Mistr odmítal připustit.

„Snadno nabyl, snadno pozbyl,“ varovala jsem ho jindy, ale ani v téhle podobě to zjevně nepochopil a jenom se na mě mlčky šklebil, jako kdybych mu vůbec nestála za odpověď.

„Kdo chce kam, pomozme mu tam!“ neudržela jsem se, přestože jsem tušila, že se tak definitivně stávám *tetou Kateřinou číslo 2* (takto urážlivě mě totiž Mistr před pár lety nazval a od té doby mi takto přezdíval pokaždé, kdykoli jsem mu připomněla být jen jediné z bezpočtu známých lidových rčení, která jsou navzdory své zdánlivé triviálnosti — jak všichni kromě Mojžíra víme — hlubokou studnicí lidského poznání a nevysychajícím pramenem po generace ověřovaných životních zkušeností). Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp, myslela jsem si, ale už jsem raději mlčela.

Avšak posuďte sami, kdo z nás dvou se mýlil: nebylo to snad právě osudové první vyhrání (myslím tím samozřejmě ono první vyhrání v podobě rychlého úspěchu, který sice začal už před čtvrt stoletím, ale nakonec Mistrovi vyhnal nejen peníze z kapsy, ale očividně i leccos z hlavy? Cha cha! Dneska mi to píše!). A cožpak to nebyla právě *pýcha*, která — ve fascinujícím souladu s jiným domněle banálním lidovým rčením — předcházela Mistrův pád?

Mojmířův pád však nepřišel jen tak zčistajasna. Kromě zmíněné pýchy mu zjevně předcházely i další varovné signály, dobře rozpoznatelné pro všechny, kteří vidí a slyší — avšak nikoliv pro zpupné racionalisty, co výstražná znamení léta bohorovně přehlíží.

„Ta vaše spanilá životní jízda jednoho krásného dne skončí pořádně bolestivým karambolem!“ varovala jsem Mojžíra mnohokrát. „Víte, co jste? Mistr světa omeleta!“

„A vy jste hodně mizerná básnířka,“ opáčil nevzrušeně.

A takhle to bylo skoro pokaždé.

Varování — nejen ta moje — tedy přicházela, avšak Mistr zůstal slepý a hluchý.

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne, myslela jsem si.

Příkladů Mojmírova rok od roku nechutnějšího *předmaratonského* hédonismu je bezpočet — namátkou třeba již zmíněné snobské dovolené na Maledivách, ale i v Dolomitech, všechny ty jeho oblečky Hugo Boss nebo ta jeho obrovská volva, ale vůbec nejvýmluvnější jsou podle mě tyto dva: Mistrův vztah k vínu a alkoholu vůbec — a ony *dvě* rádobý legendární oslavy Mojmírových padesátých narozenin.

Nejprve tedy na téma Mojmír a alkohol.

Mám mimořádně dobrou paměť, a k Mojmírově smůle jsem nezapomněla ani jedinou z těch jeho takzvaně zábavných opileckých historek z mládí — například jak se s kamarádem Felixem na vesnické tancovačce v Bystřici u Benešova v šestnácti opili několika panáky Staré myslivecké anebo jak se o rok později na jakémsi čundru za odpoledne ztřískali dvěma litrovkami Buška z Velhartic tak, že si pak Mojmír v noci nablil do spacáku. Proto mi taky nečiní nejmenší potíže Mistrovo dnešní vinařské snobství kdykoli s patřičnou jízlivostí demaskovat. Když si po stopadesáté listuje Světovým atlasem vína (tušili jste, že něco takového existuje?) nebo svůj zhýčkaný snobský rypák strká do jedné z těch absurdně velkých sklenic s Flaccianellem, Brunellem di Montalcino nebo Verrazzanem (abych ty pitomé názvy napsala správně, musela jsem se prohrabat pytle s tříděným odpadem, neboť Mistr

jako na potvoru všechny láhve ve vinné lednici minulý týden vychlastal), vždycky mu to Klášterní tajemství, onu třináctou komnatu jeho sommeliérství, patřičně jízlivě připomenou.

„Proberte se laskavě, Mistře!“ říkám. „I vy jste jako my všichni celý mládí pil vína z Pražskejch vinařskejch závodů! Nebo dokonce i to nejlacinější čučo — tak co si tu teď pokrytecky hraje te na sommeliéra?!“

„To není pokrytectví, nýbrž zcela přirozená *evoluce*, madam. E-vo-lu-ce,“ hláskuje mi. „Nevím, jestli jste to slovo na některém z těch vašich víkendových sebero-zvojově-vzdělávacích dámských kurzů slyšela...“

„Já samozřejmě vím, co je evoluce,“ říkám klidně. „Ale vy možná, Mistře, nevíte, že evoluce je též akrobatický přemet... To je náhoda, co?“

„O tomhle významu jsem v životě neslyšel!“ tvrdí Mojmir odmítavě.

„Aha. A neslyšet o něčem je přece jasný empirický důkaz, že dotyčné slovo neexistuje, že?“ opáčím posměšně. „Vy jste evidentně něco jako Koperník gnozeologie!“

Mojmir můj brilantní sarkasmus zjevně nepochopil, protože se ani nepousměje, a naopak se i nadále tváří jako kakabus.

„To je nějaká píčovina!“ stojí si za svým.

„To teda není!“

„To teda je! Schválně se na to někdy zeptám Berouska,“ říká Mistr, aby mě alespoň — když už tuhle bitvu zjevně prohrál — ohromil svými konexemi (tentokrát ovšem v řadách pouhých cirkusáků).

„Tak to udělejte,“ říkám. „Nicméně možná úplně postačí, když si to najdete ve slovníku, vy Berousku...“

A ještě něco: popis této stránky Mojmirova hédonismu by nebyl úplný, kdybych zapomněla na všechny ty nákupy drahých

vín — samozřejmě jen v těch nejpředraženějších vinotékách, jejichž majitelé by se patrně společensky znemožnili, kdyby jakoukoli láhev prodávali za méně než tisícovku — neboť kdyby Mistra někdo z jeho snobských přátel zahlédl, jak si kupuje víno v Tescu nebo nedejbože dokonce v Makru, bylo by to vlastně úplně stejné, jako kdyby ortodoxního muslima během postního měsíce ramadánu souvěrci načapali, jak se láduje vepřovým kolenem. Cha! To bylo souvětíčko, co? Já totiž na rozdíl od našeho slavného autora holých vět o chlastu a cizoložení vím, co je skutečně košatý autorský styl — a podobně si na rozdíl od něj uvědomuji, že (jak velmi vtipně konstatovala má spisovatelská kolegyně Susan Sontagová) *umění je svádění, a nikoliv znásilnění*.

A nemohu alespoň krátce nezmínit všechny ty *degustace vín*, jejichž skutečným cílem rozhodně není (jak Mojmir s oblibou předstíral) osobně porovnat vína různých domácích i zahraničních vinařů a posoudit kvalitu jednotlivých odrůd či ročníků... Mojmirovi, Felixovi a dalším jeho kumpánům o to pseudozasvěcené blábolení o zbytkovém cukru, tříslovinách, příjemných kyselinkách či nádherném buketu nikdy nešlo — jejich jediným skutečným cílem odjakživa bylo, je a bude ztřískat se jako dobytkové a případně ještě z posledních sil sbalit některou z pohlednějších účastnic degustace (rovněž ožralou jak kára)... A těmhle alkoholicko-sodomickým orgiím si Mojmir prosím pěkně odvažuje říkat *nevinný koníček*...

Může se někdo divit, že ho Hedvika nakonec opustila?

Druhým exemplárním příkladem Mistrova všeprostopujícího hédonismu jsou ony dvě snobské oslavy padesátin. Slyšíte dobře: *dvě*. Našeho velikána totiž na rozdíl od nás, obyčejných smrtelníků, nemůže *jedna* — byť třeba velkolepá — narozeninová oslava uspokojit. Ne, nejpopulárnější český spisovatel přece musí životní jubileum velkolepě oslavit dvakrát...

Tohle trapné megalomanství se Mojmír marně pokouší omlouvat tím, že se jedná o narozeniny kulaté a že by měl údajně na každého příchozího sotva dvě minuty času — a že navíc prý jde o *abrahámoviny*, to jest narozeniny mimořádně významné, ne-li ze všech nejvýznamnější, a tak dále a tak podobně. Avšak za vším tím žvaněním je něco zcela jiného: náš velikán tím Hedvice, mně i ostatním pozvaným lidem okázale demonstruje svou domnělou oblíbenost... *Jsem bohužel tak strašně populární a mám tak obrovské množství přátel, že zkrátka musím mít oslavy dvě...* zní Mistrovo skryté poselství. *Je prý samozřejmě rád* (jak se jednou doslovně vyjádřil), *že se na jeho kulatiny chystá hotová masa lidí, jenže na JEDNU oslavu takové davy nevmáčkne, ani kdyby se rozkrájel...* Cha! *Nebude to přece pořádat v Oz aréně, to by bylo poněkud megalomanské*, tvrdí farizejsky — všichni totiž víme, že právě tam by oslavu uspořádal vůbec nejraději.

Nakonec se smíří s módním (jak jinak) podnikem Jazz Dock, kam bez přemýšlení pozve asi tři sta lidí — a druhou, „komor-

nější“ oslavu pro zhruba padesátku sázavských sousedů uspořádá o týden dřív v Krkonoších, kde na dvě noci zamluví celý hotel. (Nechci být přehnaně jízlivá, ale při pohledu na všechny ty organizačně, logisticky a v neposlední řadě i finančně náročné přípravy obou oslav se nemohu ubránit dojmu, že se nechystáme slavit Mojžírovy narozeniny, nýbrž vítat Adolfa Hitlera při prvním příjezdu do Reichstagu... Cha cha! Dneska mi to už zase píše!)

Mně se bohužel dostane nevyžádané cti zúčastnit se *obou* oslav... Každému je ovšem úplně jasné, že Mistrovi, který už předem tuší, že se na každé z těch akcí ožere jako doga, jde především o to, abych mu pohlídala manželku a děti, že?

Ach, ty mužská žárlivosti!

Podle sebe soudím tebe, že?

Narozeninová oslava ve zmíněném a dle očekávání krajně snobském hotýlku v Podkrkonoší (který má i vlastní golfové hřiště...) se ještě dá jakžtakž snést — a když Mojžírovy dcery se skupinkou spřátelených dětí zazpívají Mistrovi jakýsi prvoplánový cajdák o *prima tátovi*, já ani náš zpupný racionalista se dokonce neubráníme lehkému dojetí. Zjištění, že to falické prase je výjimečně schopno projevit téměř lidský cit, mě naplní opatrným optimismem.

„To bylo dojemný,“ vzlyká tiše Mojmír.

„To bylo,“ souhlasím, ale hned šeptem dodám: „Vidíte konečně, vy troubo jeden, co všechno tím svým donchuánstvím riskujete? To si ty děvky vážně nedokážete odepřít?“

„Ale samozřejmě že to vidím!“ přizná šeptem Mistr nečekaně.

Vzájemně se pozorujeme. Na krátkou chvíli začnu poprvé v životě doufat, že od Mojžíra konečně uslyším něco pravdivého — jenomže on, jako kdyby se té právě vyslovené pravdy opožděně zalekl, tradičně uteče do laciného bonmotu.

„Jenže znáte to,“ zašeptá s křivým úsměvem, a dokonce šmírácky bezmocně rozhodí rukama. „Umím odolat všemu kromě pokušení...“

„Znám. Oscar Wilde. Citoval jste to asi stokrát,“ zpražím ho tak nahlas, až se po nás Hedvika a několik dalších lidí tázavě ohlédnou. „Vy ale nevedete život požitkářskýho britskýho ztroskotance, ale pořád ještě život svůj... Tady. V Čechách. S vaší báječnou Hedvikou a těma nádhernejma dětma. Kdy to konečně pochopíte?“

Překvapeně zamrká.

„To nevím,“ hlesne.

Už mě ani nedokáže urazit. Začíná to s ním být vážné, pomyslím si.

„Tak se ale koukejte snažit!“ houknu na něho. „Jestli už ovšem není pozdě...“ dodám ještě.

A jak se brzy ukáže, velmi prorocky.

IV

Pokud jsem po téhle důvěrné krkonošské debatě začala tajně doufat, že by v sobě Mojmír snad ještě mohl najít zbytky lidského citu, nebo že by se to promiskuitní zvíře mohlo dokonce skutečně změnit, následná oslava v pražském Jazz Docku mě tvrdě vrátí zpět do reality.

Jazz Dock! Nikdy předtím jsem o tomhle snobském podniku na smíchovském (či snad už malostranském) břehu Vltavy, rádoby originálně umístěném přímo na velkém visutém molu hned nad řekou, ještě neslyšela. Nicméně všichni příchozí se povinně tváří, že je to tady opravdu *in*, *trendy* a vůbec tak nějak celkově *cool*, a vlezle Mistra chválí za skvělý výběr místa... Tohle nechutné patolízalství má logický důvod: většina z příchozích jsou dívky a ženy, s nimiž Mistr v minulosti alespoň jednou cizoložil, a ony (pokud to ovšem neskončilo Mojmírovým trapným fiaskem) mu pak na sebe daly telefon... Podle mých výpočtů je tu zhruba padesát Mojmírových exmilenek, takže na každý rok jeho života — včetně nejranějšího dětství — symbolicky připadá jedna (ať se propadnu, jestli v tom nebyl právě tenhle narcistní záměr!). Díky svým vysportovaným postavičkám a skandálně mladistvému věku však poněkud připomínají (a věřte, že nejen mně) skupinu spartakiádních cvičenek, v níž je z jakéhosi absurdního důvodu namixováno zhruba patnáct žen, třicet starších dorostenek, čtyři mladší dorostenky, a dokonce i jedna